

Ta černá skvrna v našem mozku

Ondřej Bezstarosti

1

Zdálo se mi, jak mě všichni chtějí podříznout. Ohromná spousta lidí za mnou utíká s kudlou v ruce a chtějí mě podříznout. Vidím jim to v tvářích. Vždycky se mi to zdává. Tentokrát to nebylo jiné. Vstal jsem, když jsem zrovna doběhl k tomu semaforu, na kterém byla červená, a já ten přechod nemohl přejít, ačkoliv nejelo žádné auto. A oni? Ti už byli na krok ode mě, už se olizovali. Už mě měli v hrsti. Jako kočka ptáka, co vypadne z hnízda. A přece jenom se jí ten pták před malou chvílí vysmíval.

Občas mi připadalo, že ten sen má co dělat s mým životem. Mladý rozežraný jedinec s prachžádnou úctou k ničemu a nikomu. A možná jsem měl pocit, že mě za to nenávidí. A možná si toho nikdo ani nevšiml, protože jsem si až později přiznal, že jsem uzavřený jedinec.

Hlava. Všechno je to o hlavě, říkal jsem si a seděl na posteli. Protřel jsem si obličej a rozhlédl se po místnosti. Skrz rolety sem prolézalo světlo, v němž šel vidět fantasticky prach. Vstal jsem a rolety otevřel. Venku tak moc páliло slunce, že jsem musel až skoro zavřít oči. Po chvíli si na to člověk vždycky zvykne, ale ten moment, ten je opravdu vtíravý a nepříjemný.

Pokračoval jsem na záchod. Díval jsem se na žlutý proud a přemýšlel, co se dneska zase stane. Tedy slovo „zase“ bych až tak vlastně nepoužil, protože většinou se nestávalo vůbec nic. A tak pro nic za nic jsem se vydal na balkón. Zapálil jsem si cigáro a rozhlížel se po ulici. Byt jsem měl docela vysoko – viděl jsem na spousty ulic, na hospody, na restaurace, na obchody, tam vzadu byly fabriky, támhle je škola a támhle druhá. A mezitím vždycky šíleli ožralové, intelektuálové, hvězdy, nuly, doktoři, učitelé, barmani, umělci, nuly a zase nuly, a někdy i já.

Vyhodil jsem cigáro pryč a šel do kuchyně. Ten bordel bych měl uklidit, pomyslel jsem si při pohledu na dlouho neumyté nádoby, kusy jídla a dopité láhve alkoholu. Ale co, mávl jsem rukou, nikdo mě tady soudit nebude – ještě to vydržím. Našel jsem mléko a z krabice si dal čtyři pořádné hlty, poškrábal jsem se na zadku a šel se obléct. Mohlo být nějak po poledni. To jsem si potvrdil, když jsem si nasadil hodinky Casio, černou košili, kraťasy, nageloval své lehce dlouhé vlasy dozadu, obul si boty a zabouchnul si klíčky doma. Výborně. Alespoň jsem měl peněženku, takže jsem to nechal plavat. Zazvoním zase na souseda, pomyslel jsem si.

Vyšel jsem ven a slunce páliло nějak neobvykle. Nehřálo, nýbrž dráždilo. Chvíli jsem si dokonce myslel, že jsem upír. Taková dětská blbost. Televizi jsem neměl – možná se něco stalo, nějaká erupce. V roce 2056 je to úplně obvyklá věc. Ale rakovina už vymizela a lidi se nudí. Všechno jsme už vyrobili, všechno jsme vymysleli a tak se sami hubíme. Navíc tomu přidává slunce. Je to obyčejný krok lidstva a společenství jako takového vpřed. Každý jedinec, ačkoliv si říká, že je jiný, je vlastně stejný jako ostatní. Proč? Protože to samé si říkají ostatní jedinci taky! A v tom jsem si vzpomněl na syndrom rychle jedoucího auta. O co že jde?

Jde o to, že jsem si jednou uvědomil: lidi se pořád předháněj, ale proč?! A tak mě napadl syndrom rychle jedoucího auta, který tento paradox krásně vyjadřuje a donutí člověka přemýšlet. V Syndromu RJA jde o to, že jedete po silnici dejme tomu padesát, když v tom okamžiku vás předjede magor jedoucí, co já vím, stotřicet. Spěchá, ale vy ho stejně se svou klidnou jízdou doženete na prvním semaforu nebo u první překážky. A co že jde? Vždycky tam ten zásek bude. Dřív nebo později vždycky ano!

A ano, pracuji jako teoretik v jedné firmě zabývající se fyzikální vědou a společenstva. Je to vlastně spojená laboratoř s knihou. Před dvaceti lety pan Dr. Bogáti dostal výborný nápad skloubit dohromady tyto dvě témata a tak docílil nevídaného. Přišlo se zde na spoustu důležitých věcí.

A co se týče mě? Jmenuji se Andy Liar a měl jsem neuspořádaný život. Ano, měl. I když se to tak zatím nezdá. Tedy. Na pravou míru. Nezdá se, že by se to mělo změnit.

Pod nápořem agresivního slunce se šlo velice špatně. Stále jsem neviděl na krok. Napříč tomu mi přišli kolemjdoucí jako za obyčejného dne. Nedávali najevo nic. A tak jsem si to vysvětlil

podrážděním svých očí. Prodíral jsem se ulicí stále dál a dál do práce. Inu, šel jsem tam jen pro pár mých prací z včerejšího večera. Zůstal jsem tam až do páté hodiny ranní.

Cestou jsem si ještě zašel do obchodu. Koupil jsem si ledový Green Tea. V obchodu mi to jakési „ozáření“ přestalo, což mi potvrdilo můj problém s očima.

Když jsem však vyšel ven na ulici, všechno se změnilo. Tedy všechno se nezměnilo, lidé zůstali lidmi, pořád jezdili v antigravitačních autech, pořád kouřili ty samé cigára, platili aplikacemi v nanohodinkách, komunikovali na sociálních sítích myšlenkou a strašně tloustli. Já, hubený muž, jsem však pocítil změnu. To slunce už nebylo agresivní pořád, nýbrž ve vlnách. To už bylo extrémně nepříjemné. Občas se to stupňovalo rychleji, občas pomaleji.

Dokonce jsem zalezl i do malého obchodu s konfekcí. Za pultem jsem si všiml starší dámy zírající do stropu – čtoucí si dnešní noviny. Začala o mě jevit zájem, až když jsem si před očima projížděl dlaněmi, stínil jimi, snažil se dívat do různých směrů a přitom jsem nadával. Sprostě.

„Můžete si jít řešit vaše problémy jinak, pane?“ odvětila stroze, když si mě všimla.

„Pardon,“ odvětil jsem a vypadl ven.

Nešlo mi to do hlavy. Oči jsem vyškrtl. Muselo to mít vnější vliv. Ať jsem dělal, co dělal, slunce prostě jevílo známky nehostinného světla pro člověka a z nějakého prapodivného důvodu jsem to pocítoval jen já. Anebo jsem blouznil? Je vůbec možné takovéto blouznění?

Drog jsem se nedotkl již přes deset let, a i tak to bylo jen „zkušební období“ a ani dehydratací jsem netrpěl, vyspaný jsem byl dobře, nic mě nebolelo, měl jsem akorát trochu hlad.

Po mé důkladné sebeanalýze se vše ale urovnalo. Slunce zase mírně hřálo. Všechno bylo v pořádku. Pár čumilů mě sice s podezřením pozorovalo, ale nic, jak bych to řekl, neobvyklého.

A tak jsem pokračoval dál do firmy, rozhodnut, že to prostě hodím za hlavu dřív, než se to v té hlavě usadí.

Jsem totiž člověk, který musí, alespoň teoreticky, vyřešit daný problém. Musím mít odpověď. Vystačím si sice s odpovědí vlastní, ale musím si ji vždy ověřit alespoň logicky. Logika s teorií zápasí neúprosný boj, protože se často navzájem vylučují, ale na druhou stranu to není zase takovým pravidlem. A tak se dostávám k jádru věci, jež zní, že pokud se naskytne otázka (vyjímaje smysl života, na který ještě nikdo nedokázal odpovědět, nekonečnost vesmíru, tok času,...), na kterou nedokážu v tu danou situaci odpovědět, dostávám se do spirály logických výpočtů, které už nemají ani za mák nic společného s danou „kuriozitou“, ale naopak s mou šíleností docela mnoho. Mé IQ bylo naměřeno na 161, ale cítím se někdy jako pitomec.

Mé myšlenkové pochody však přerušilo to jakési „světlo“. Zdálo se mi, mezi tou agresivitou, že má nálady. Někdy se stáhlo, ale nabralo poté velkou sílu, když pak ale zase zesláblo víc. Poté se dokonce zdálo, že je po něm, ale ono začalo zářit ještě víc. A lidi zase jen přihlíželi, jak se držím za hlavu a utíkám před něčím, před čím utéct nejde a nechápali to. Nechápali to stejně tak, jako já nechápal, že je nic nepostihuje. Tím spíš jsem měl vlastně pocit, že se děje něco semnou. Na druhou stranu to zase nešlo nikterak vysvětlit krom toho, že bych snad měl halucinace.

Nezdálo se mi to pravděpodobné. Už jsem v tom byl zase. Chovalo se to vlastně jako situace, kterým člověk často čelí. Jakési ztělesnění těchhle dějů. Sotva se z toho člověk dostane, nevědomky v tom už lítá. Anebo v tom lítá pořád, ale nechce si to přiznat. A to je vlastně ono!

Najednou jsem na to přišel. Napřímil jsem se, otevřel oči dokořán a rozešel se i přes tu nepříjemnost v mé hlavě, očích, duši, těle, srdci a kráčel jakoby nic. A začal myslet na to, že to neexistuje. Nepřiznávat si to. Má hypotéza byla, že pokud jsem došel k závěru, že se to chová jako situace lidí, taky si to nemusím přiznat a ustane to. A ono to opravdu ustalo!

Došel jsem k budově RJA už ve velice dobré náladě. Rozhodnutý, že o mém incidentu nikomu nepovím, jsem se svalil do křesla v mé kanceláři. Nikoho jsem na chodbě naštěstí nepotkal.

Budova firmy RJA byla velká. Rozdělena do jakéhosi písmene H. Uprostřed byla chodba, v níž byla vzadu jídelna, vepředu od vstupu doleva a doprava šatny, sekretariát a uvítací místnost pro hosty plus vstup pro zaměstnance zabráněný terminálem na kartu s čipem.

Když jste se dali při vstupu doprava, došli jste k mému křídlu. Tudíž křídlu zabývající se společností. Probíralo se tam vlastně to, co by bylo pro člověka dobré a co mu naopak až moc škodí a dělaly se tam kompromisy, které se později využívali ve křídle fyzikálních věd. Ono pojmenování

„Fyzikální vědy“ bylo docela nepřesné. Já sám jsem tomu říkal „Panoptikum“ nebo „Anomální vědy“. Jelikož tyto názvy nejsou až tak úplně snesitelné, jmenuje se to tudíž tak, jak se to jmenuje.

A tak jsem seděl za stolem a probíral se papíry o pracích z minulého týdne. V šuplíku jsem měl schovaný Beefeather. A tak jsem jej odzátkoval a přihnul si. Trochu mě to nakoplo. Když jsem se po tom Ginu přestal konečně kroutit, rozezněl se telefon.

„Liar u telefonu.“

„Andy, čau, staviš se k nám? Zajímá mě tvůj názor. Díky.“

„Dobře Viktoro, dej mi deset minut,“ odpověděl jsem a zavěsil. Toho bláznivého červa poznám vředycky. Prokletí jsme oba. Já možná víc.

Opřel jsem se v židli a zapálil si. Co mi to tak chce zase ukázat?

Někteří lidé mají své cizí světy. Žijí v iluzích fantastických chvílí a preludů, jež jsou vlastně pravdivé. Vděčně kopírují křivku svého přesvědčení, že se se světem něco děje. Dávno jsme však zahnali války, komunismus, demokracii, vlády, peníze, rozdíly, hlad. Vyhladili jsme všechno špatné a i přesto je tu ta trocha lidí, která si myslí, že svět není v pořádku. Že dokud mu obří ryba z budoucnosti nežere nohu, není šťastný – nedocílil přesvědčení.

Takoví mi lezli krkem. Neustále měli domnění, že já jsem ten pravý na to, abych poslouchal jejich spekulace o naprostých kravinách, které stejně už dávno vymyslel jistý Dillard v Nejzazší hranici. Mysleli si o mně: tohle je ten správný šílenec. Tohle sráče přesvědčíme o pravdě. Někdo přece musí pochopit, že jsme v ohrožení! A já ne. Poslouchal jsem je, ale přesto nepřistoupil na jejich přesvědčení. Bylo to jako čist science fiction.

Má kancelář byla malá, jen stůl, umyvadlo zrcadlo, pár kytek. Byla celá ve dřevě. Na stole psací stroj, počítač a kalkulátory myšlenek (malé krabice zaznamenávající vaše myšlenky a zdůrazňující ty podstatnější). Kdysi jsem tady měl i spoustu knih. Dnes jsou tady už jen tři. Manuály, jak udržovat firemní přístroje v chodu.

„No tak dělej, kde vězíš?“

„Už jdu,“ odpověděl jsem do telefonu a třísknul s ním.

Přihnul jsem si ještě jednou a rozešel se do křídla Pxb1 – tedy Panoptika. Na chodbě jsem potkal sekretářku šéfa. Byla to kráva, ale měla senzační křivky. Díval jsem se jiným směrem, ale nic mi to nepomohlo.

„Dobrý den, Andy. Dnes nějak brzo v práci, ne? Pan Derek s vámi má řeč. Potřeboval by probrat něco o vaší práci ohledně společenského tabu, co se týče alkoholu. Podle mého je ta práce dokonalá. Dokázal jste zruinovat tisíce firem vyrábějící alkohol. Lidstvo už nepije! Výborně.“

Civěl jsem ji na prsa a tak mi trvalo, než jsem si zrekapituloval, co vlastně řekla. Zaskočilo mě to, protože nikdy mě nepochválila. Ani když jsem ji onehdy sváděl a nabízel ji pořádnou jízdou s opravdovým chlapem. Naštěstí tehdy nepoznala, že jsem pod obraz.

„Ano ano. Děkuji. Zastavím se za ním za deset minut, šlo by? Mám teď nějakou práci v Péčku.“

„Co prosím?“

„V oddělení fyzikálních věd.“

„Och ano, samozřejmě,“ usmála se a odkráčela ve svých dlouhých červených šatech a lodičkách. Coura.

Vstoupil jsem do výtahu a zmáčkl třetí patro. Výtah se najednou rozsvítil jako přílišně napájená žárovka. Opět ten známý tlak v hlavě skrz oči. Zavřel jsem je a schoval do dlaní. Světlo však přesto nějak pronikalo mou lidskou tkání. Kopal mě to do hlavy, cítil jsem, jak mi ochabují svaly. Skoro jsem se svalil, už už jsem ztrácel vědomí, když to přestalo v okamžiku pípnutí výtahu.

Dveře se otevřely a zpoza osmi vědců čekající na výtah ke mně vystřelil Viktor.

„Ahoj Andy, musíš se na něco podívat a říct mi můj názor, dělej, pojd!“ chytil mě za paži a táhnul mě k místnosti, kde stroje zaznamenávaly různé anomálie na zemi či v blízkém vesmíru.

„Co po mě chceš zrovna tam?“ ptám se, ale on neodpovídá. Mele si svou.

Postavil mě k jednomu z počítačů, načež se kolem mě nakupila spousta vědců. Připadalo mi, že čekali ve stínu, aby mě zavraždili, aby mě měli v hrsti.

Rozkliknul jsem červený řádek, načež se zobrazila mapa našeho města a v ní jakési fialově zaznamenané proudy. Rozklikl jsem informace a ukázala se obrovská čísla impulzivního světla. Rychlost tohoto světla byl asi padesátinásobek rychlosti světla takového, jaké známe. Jeden řádek za druhým jsem zkoumal – tohle jsem ještě nikdy neviděl.

„Pane, máme analýzu nového místa!“ ozvalo se z druhé strany místnosti zpoza dalšího počítače. „Tentokrát se to objevilo v naší budově!“

„KDE?!“ zařval jsem, až sebou všichni cukli.

„Ve výtahu, pane.“

Tuhle odpověď jsem čekal. Začínal jsem se obávat. Prozkoumal jsem první záminky onoho impulsu. Šlo to celou dobu semnou! To bylo to světlo, ano! Jenomže proč? Proč se to drželo semnou?! Dělá si ze mě srandu snad Bůh, protože moc piju, paradoxně jako jediný člověk na zemi? To je přece blbost, boha jsme zavrhli už před pěti lety výpočtem času krát štěstí. I štěstí jsme zhmotnili. Dokázali jsme vysvětlit ostatní dimenze. Ale tohle jsem ještě neviděl. Vypadalo to cíleně. Nevěřil jsem vlastním očím. Stále dokola a dokola jsem to prověřoval, jednoduše jsem tomu nevěřil.

„Pánové, setkali jsme se s něčím, co nedokáže udělat slunce ani jiné vesmírné těleso. Máme možná co dočinění s něčím úplně novým,“ řekl jsem nejistě.

„Mám nápad,“ řekl Viktor. Nastavil satelit na místo ohniska, odkud by to pravděpodobně mělo přicházet a vyslal tam obrovské spektrum signálů najednou.

V tom momentě byl satelit vyřazen z provozu.

Viktor se zhroutil do židle. Všechny oči padly na mě.

„Vy jste vědci! Co já s tím?!“ rozeřval jsem se. „Dělejte s tím něco, než mě to znova sejme!“

„Cos to řekl?“ vyskočil Viktor.

„Měl jsem co dočinění s tím světlem, ano! A ostatní lidé si toho ani nevšimli!“

„Proč jsi to nemohl říct hned?! Poslal bych signál skrz tebe, když se tě to drželo!“

„Jenomže já nejsem žádná zasraná krysa!“ zařval jsem.

V tom se otevřel výtah a objevil se šéf.

„Andy, co tady blbneš?“

„Šéfe, máme co dočinění s něčím, co...“ spustil Viktor, ale nedopověděl. Derek mu skočil do řeči.

„Ptal jsem se snad tebe?!“

„Ne, pane.“

„Tak co si o tom myslíš ty, Andy?“

Bože, kde to jsem, říkal jsem si. Co to je za bandu magorů? Jak mohli sestrojít tyhle stroje? Šílenci nechápající cosi, co nedokážou vysvětlit. Ano, já jsem sice stejný, ale aspoň se to snažím řešit!

„Naserte si všichni!“ odvětil jsem.

„Pane, impulz přichází, zaznamenávám ho. Výsledek je asi stonásobně větší, než dosavadní výsledky. Žádné nebezpečné záření však nevyzařuje.“

„A místo?“ zapojil se Derek.

„Pane, tady, pane,“ odpověděl pracovník tiše a začínal se schovávat.

Já jsem se rozběhl ke schodům. Běžel jsem jako poslední šílenec utíkající z blázince. Vyrzil jsem dveře od schodiště a běžel kolem jídelny a šaten přes chodbu. Minul jsem sekretářku.

„Pane, šéf...“

„Já vím!“ zařval jsem a proběhl.

Doběhl jsem zpět do kanceláře, vytáhl z šuplíku gin a agresivně jsem si přihnul. Láhev jsem však na stůl nepoložil. Dopadla na zem a roztříštila se v prázdné místnosti...

Křeč. Křeč křeč křeč. Asi takhle bych to popsal. Obrovská celková křeč. Křečovitě držel jsem své tělo v normalizované poloze. Necítil jsem pod nohama zem. Opravdu jsem se vznášel? Kladl jsem si nepříjemné otázky. Přišlo mi to jako milion chvil vtlačeny do jedné jediné. Jako devadesát životů prožitých v jednom okamžiku. A k tomu ta nehorázná křeč.

Před očima jsem nic neměl, to se ví. Byl to obrovský záblesk. Záblesk něčeho, co lidský mozek nedokázal pojmout. Oči to s jistotou zaznamenaly, ale mozek tyto informace nedokázal uspořádat. Vsadil bych se, že obvyčejnější člověk by podlehl, zbláznil se, zemřel v šíleném jekotu.

Nalezl jsem se však uprostřed něčeho. Začínal jsem pod nohama cítit zem, oči stáhly zorničky na minimum. Mozek prostor vykalkuloval jako bílou místnost. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Neviděl jsem nic, než jen bílo. Byl jsem snad někde uprostřed něčeho? Navzdory všemu se tak nezdálo. A najednou se změnila gravitace, ale já nespádl. Zůstal jsem viset hlavou dolů. Bylo mi zle. Gin mě ještě páčil v hrdle. Začínaly mě štípat oči. Křeč však nepovolovala. Zavřel jsem oči a snažil se s ní bojovat, když tu jsem ucítil, že se uvolnila. Konečně, utrousil jsem těsně před dopadem na tvrdou bílou zem.

Když jsem vstal a protřel si oči, uviděl jsem zvíře. Vynikalo ve vši té bílé barvě. Pomalu přicházelo ke mně. Chůzí připomínalo kočku. Byl to Jaguár. Přišel na metr ke mně a sednul si. Seděl a pozoroval mě. Jako by mnou byl doslova posedlý. Dlouho jsem se neodvážel pohnout. Když jsem tak po chvíli učinil, kočka se ani nehнула. Jen tiše seděla, čekala, co udělám. Potichu jsem ji obešel a dal se na útěk. Měl jsem strach. Byl jsem plný strachu. Měl jsem mozek naplněn kompletním strachem.

A když jsem narazil do zdi a upadl na zem, kočka byla tam. Vstal jsem s krvácejícím rtem a znovu hleděl na kočku, která sedí kousek ode mě a jen tak mě pozoruje. Kdyby mě chtěla kousnout! Kdyby mě chtěla zabít!

„Tak už mě zabij! Sežer mě!“ řval jsem, ale kočka se ani nepohnula.

Plivnul jsem po ní trochu mé krve. Konečně zavrčela. Udělala ke mně krok a vyskočila. Uviděl jsem otevírající se tlamu. A z ní vycházelo záření. Světlo. Už jsem ho znal. Tak nějak jsem věděl, že tahle kočka mě nesežere.

V prostoru něčeho se mihla hvězda. Proletěla tak blízko, že jsem ucítil její vyhasínající žár. Poručil jsem si pozastavit se. A tak jsem v milisekundě pozoroval vzdalující se bíle svítící kouli. A potom byla pryč. Mé myšlenky se roztrhly jako nákupní taška. Všechno se to rozsypalo kolem. Jako vajíčka, mouka, rohlíky, okurky, kečup, uzeniny, sýr, cukr, sůl, pepř, mlíko. Je to všechno pryč a v mých rukou zůstala jen ta taška. Uvnitř se však zasekl sáček s čímsi. Najednou jsem jej držel v ruce. Letěl jsem prostorem a držel v ruce sáček. Bylo na něm napsáno „Poslední“.

Dal jsem jej do kapsy v momentě, kdy se zablesklo. Všechno to mohlo trvat dobrých šest sekund. Jsem snad v pekle? Říká si to každý? A proč se vlastně ptám „každý“, když jsem zcela určitě jediný? A přemýšlel jsem takhle pořád intenzivněji.

Octnul jsem se v pokoji. Rolety byly dole. Skrz okno svítilo zelené světlo. Víc než zelené bych vlastně řekl tyrkysové. Ano, tyrkysové. A v té tmavé místnosti s postelí a dveřma ležela žena v červených šatech.

Ještě jednou jsem se rozhlédl. Ta skříň, ten botník, ta postel! Ty dveře vedou... Ano! Vedly do kuchyně. A skrz ni jsem se mohl dostat na balkon. A co hlavní dveře na chodbě? Uteču! Otevřel jsem je a byl tam jaguár. Třísknul jsem okamžitě dveřmi a jako malé dítě se rozběhl a skočil do postele.

Ležel jsem a přikrýval si hlavu.

„Pane bože, proč se mi tohle děje? Nechci to! Co to má, do hajzlu, znamenat?! Jsem součástí experimentu? Děje se to jen v mé hlavě? O tom bych měl vědět! Měl bych to rozpoznat. Měl bych najít odpověď, co se to děje. Ve výpočtech se stala chyba. Testovali v nižším podlaží dimenziometr. Přeskočil, ano, přeskočil. Určitě se jim něco vymklo z rukou. Trefilo to zrovna mě. Ty světla byly v mé hlavě. Když jsem poté utekl do kanceláře, byla to náhoda. Jaký je vzorec pro výpočet náhody? Je to hmatatelná množina? Lze se o ni vlastně opřít? Pevnou zdí však nikdy nebude. Anebo právě jen ta náhoda je jedinou pevnou zdí? Náhoda přece existuje kdekoliv a kdykoliv, tak proč zrovna ne v tamté chvíli?! Určitě to podělali. Měl bych. Co bych měl?“ cedil jsem slova mezi zuby.

Najednou otočila hlavu. Byla to sekretářka Dereka. Došlo mi, že tam vlastně ležela! Vypadala tak bledě! Otevřela oči. Oranžově zářily. Tyrkysová barva začínala nabírat na intenzitě. Vůbec jsem neměl potuchy, co ještě mé oči vydrží a teď jsem ležel vedle „cizí“ ženy. Vyděšen. Dezorientován.

„Nic nepodělali,“ řekla, zařvala a já vyskočil z postele. „Pojď sem, Andy!“ vřískala. A já skočil do kuchyně a hledal nůž. Našel jsem však jen vidličku, ale v tom už na mě ta ženská, ta kreatura skočila. Zapíchnul jsem ji tu vidličku přímo do oka. Ona však ve svém útoku pokračovala ještě houževnatěji. Začínal jsem cítit, jak se mi zahryzává do krku. Zatlačil jsem vidličku skrz oko do hlavy. Odvrátil jsem tvář, zvedl se mi žaludek.

Když jsem zvedl hlavu, ta ženská tam prostě nebyla. Zmizela. Ležel jsem jako kretén s vidličkou v ruce na zemi a nepřírozeně vřískal. Jako mladý ze snů. Co bylo to světlo? Napadlo mě.

Přistoupil jsem k oknu a podíval se škvírou mezi roletami. Neviděl jsem nic a tak jsem je vytáhl nahoru. Nad obzorem bylo obrovské tyrkysové slunce. Tam dole na ulici spalovalo ohromné davy lidí. Některým však nedělalo nic. Najednou jsem uslyšel i jejich řev.

Ustoupil jsem od okna. Co bych měl dělat? Šel jsem do kuchyně a vyndal z ledničky rum. Postavil jsem si židli k oknu a otevřel si svůj rum. Sledovat ty davy bylo přímo božské. Mě to nic nedělalo – jim ano. Konečně jsem měl navrch. A když byla láhev prázdná, hlava plná, srdce překypující emocemi, rozčílila mě má situace. Co bych měl dělat?!

Uznám, už jsem nevěděl, co dělám. Mé tělo a mozek jednali jen intuitivně. Jako opuštěné vesmírné plavidlo vracející se domů. A co je vlastně domov? Může to být stejně tak tohle odporné místo jako ta bílá místnost s kočkou.

„Kam patřím?!“ rozeřval jsem se znova a prohodil láhev oknem. Do místnosti se vlinula okamžitá zima. Přišlo mi to divné, když tam dole pod panelákem lidi spalovalo slunce.

Každopádně, rozhodl jsem se skočit. V tu chvíli. Jako bych nechal v láhvi něco důležitého, za co by stálo obětovat svůj vlastní život.

A tak jsem se rozběhnul a skočil. Mé tělo padalo a padlo a myšlenky dobíhaly mozek, jak mohly. Trochu jsem se i usmíval. Z krku mi tekla krev. Začínalo to bolet. V tom pádu jsem se schoullil a chytil si krk. Nadobro jsem zapomněl, že padám, že krk je už zbytečná záležitost, kterou vůbec nemusím řešit. A přesto jsem jednal iracionálně. Naprostý paradox. A ne. Nechtěl jsem se zabít. Prostě mě napadlo skočit.

Jeden z těch, kterému slunečný svit nevadil, na mně ukazoval prstem. Ostatní „přeživší“ se smáli. Taky jsem si připadal k smíchu. Držel jsem si krk, protože mě bolel, zatímco se neúprosně blížila zem. Pár milisekund a bylo by po mně. Z krku však vystřelilo světlo.

Ocitnul jsem se zpět. Zatím mi to tak připadalo.

Kancelář mi přišla jiná. Láhev ginu byla celá – akorát ležela na zemi. Vykročil jsem z kanceláře a dal se do druhé části budovy. Zajel jsem výtahem nejprve do patra, odkud jsem utekl. Stalo se tak asi před minutou. Podle mých hodinek. Často se na ně dívám. Zajímá mě čas. Jel jsem výtahem – netušil jsem, že čas mě bude ještě hodně zajímat.

V místnosti se stroji pro záznam anomálních výskytů energií se nic nehnulo. Lidi tam byli, všechno tam bylo! Nic se však ani nepohnulo.

Znáte Šípkovou Růženku? Její královstvím se stal svět a ona právě usnula.

Když jsem užel toto, endorfin nahnaný do hlavy díky tomu, že jsem zpět, se musel zase díky zklamání odplavit. Sednul jsem si na zem a rozesmál se. Smál jsem se Viktorovi, jak mu odlétávají sliny od úst, dalším dvěma pracovníkům předávající si za Viktorovými zády jakýsi kus popsaného papíru, Derekovi, jak stojí v jeho klasickém postoji s rukama v kapsách, zatímco jeho sekretářka, kterou tak rád píchá, se toulá po dimenzích a snaží se mě zabít.

Dalo by se říct „dimenzích“? Smích utichl. Strčil jsem si prst do pusy a zahleděl se na pavouka v pravém rohu místnosti. Visel tam jako kamera. Přemýšlel jsem nad pojmem „dimenze“. Dosáhl jsem přesvědčení, že jde o kravinu. Do žádných dimenzí se mé tělo a už vůbec můj duch nedostal. Ocitli se prostě někde, kde ještě nikdo nebyl. A nebyly to vidiny! Nebylo to falešné! Všechno to bylo hmatatelné! Srst toho jaguára, žár hvězdy! Hodinky na mé ruce!

A co mě to vlastně poslalo do hajzlu? Kde že je to ohnisko? Vstal jsem a přiskočil k obrazovkám. Jedna z nich ukazovala polohu ohniska. Napadlo mě vzít si letadlo a prostě tam letět. Nedokázal jsem jej však řídit. No co, byl čas se to naučit! Musel jsem akorát najít trenážéry a knihy.

„LBOST!“ zařval jsem. Rozhodl jsem se vyjít pryč z tohoto místa.

Cestou zpět jsem se ještě stavil do patra, kde se nacházel dimenziometr. Nebyl v chodu. Pracovník si to zrovna rozdával s pracovníci v kanceláři. Byli ztuhlí. V křeči. Nechal jsem je být navždy v jednom těle a odešel jsem.

Když se nehýbou živé organizmy, ale věci ano, musí to nějak souviset s časem. Protože každá věc, kterou udělám nebo která se stane, závisí na třech věcech. Akce, reakce a času. Čas je vlastně jakýmsi hřištěm s pravidly, kde si akce s reakcí hraje, když to řeknu takhle. A já na tohle hřiště přišel přes plot. Neohlášen.

Co teď? Můj bože nejčastější otázka! Co teď?

Přišel jsem zpět do kanceláře a zhroutil se na židli. Chytil jsem se za čelo, zavřel oči, přemítal a zhluboka vydechoval. Po deseti minutách uklidňování sebe sama a formování myšlenek jsem opět vzal láhev a opět si přihnul, až jsem to skoro nestrávil. Začal jsem zrnit jako televize. Nebyl signál. Nebylo lidstvo – na co signálu? A třeba je tohle všechno jen a jen kvůli mně. Jaký byl výpočet pro náhodu? Už nevím. I kdybych se dopídlil výsledku, který bude také o třech neznámých (což zní docela hloupě), nebude mi to nic platné.

Když se člověk dostane do srabu, chce vědět, jak na tom je. Je to lepší, než kopanec do zadku. Je od čeho se odrazit. K ničemu mu to není. Možná mu to spíš ublíží neb si připomene, že je opravdu v prdeli. Těžko říct. Nejsem až tak úplně psycholog, stejně není koho zkoumat. Můžu zkoumat ty sochy, ty ztuhlé bytosti, kterým se nehýbe hrudník, a přesto nezemřeli.

Jak jsem vlastně přišel na to, že stojí čas? Já nevím, snad všechny hodiny stojí? To mohl způsobit třeba nějaký EMP výboj. Zastavil stroje, ale lidi určitě ne. Těžko říct.

Zvedl jsem se, a vyšel pryč odtamtud. Kam půjdu? Rozešel jsem se do krámu s alkoholem. Po cestě lidé venčili psy, líbali se na lavičkách, kamsi spěchali. A mohl jsem se snažit, jak jsem chtěl, s nimi se však nedalo pohnout. Maximálně roztrhat hadry. Podívat se na nahotu. Proč? Nemá to význam. Taky bych si říkal: Ano, teď si můžu dělat, co chci! Dělal bych, kdybych věděl jak z toho ven. Jak to zpustit. Zatím vím, že si semnou cosi hraje.

Zasvědčila mě hlava, když jsem se poškrábal a podíval se na svou ruku, uviděl jsem chomáč vlasů. Zkusil jsem zatáhnout za další z mých černých vlasů a znova. Tahal jsem z hlavy chomáč za chomáčem. Jsem ozářen, napadlo mě. To by dokázalo reálnost vztyku s vesmírným tělesem při „cestování“ odkudsi kamsi. Pamatujete, jak jsem vám říkal o té hvězdě, ne?

Pozvracel jsem se. Začalo být mi zle. Příznaky byly různorodé. Chvíli to vypadalo, že jsem už v latentní fázi, tudíž mi vypadávají chlupy a vlasy. Chvíli jsem byl po hodině, od ozáření, kdy příznaky teprve začínaly. Vnitřní krvácení jsem neměl. To jsem z dobrých sedmdesáti procent zjistil.

Co se to semnou do háje stalo? Sednul jsem si a vytáhnul z kapsy cigarety. Jednu jsem si zapálil. Dým mě uvolnil, nikotin dělal svou povinnost. A mně se najednou udělalo dobře. Příznaky pominuly. Akorát jsem byl plešatý. Okamžitě jsem vystřelil, zahodil cigáro a běžel do nemocnice. Nebyla tak daleko, byl jsem tam hned. Vyběhl jsem po schodech do třetího patra ambulance a vyšetřil se. Udělal jsem základ. Teplota, tlak, zrak, sluch, znečištění v moči. Všechno bylo v normě. Až na jakési bílé částičky, které se objevily v moči. Počítač po testech sice narazil na tyto částičky, ale nerozpoznal jak jejich původ, tak jejich strukturu. Šel jsem ještě na rentgen a změřil jsem Geigerovým čítačem okolí. Ukazoval nulu. Ve vzduchu bylo čisto. Poté jsem nemocničním strojem změřil, jestli a jak velkou, jsem dostal dávku. Výsledek byl k mému překvapení asi 0,5 Sv, což znamenal jen úbytek červených krvinek, samozřejmě dočasný. Mé příznaky vypadaly spíše na akutní nemoc z ozáření. Ale jak jsem řekl, bylo to pryč. Velmi zvláštní, Vzal jsem Geigerův čítač do kapsy, zapnul akustické hlášení a vyrazil do obchodu s alkoholem.

Vybral jsem si láhev Bombaye, přihnul si a ironicky strčil prodavači do prsní kapsy od zelené košile peníze. Prodavač byl starší podsaditý muž s pokřiveným, až zlým obličejem. Otočil jsem se a rozhodl se vyrazit, když v tom mě zarazila za výlohou, tam venku, mlha. Byla to mlha, přes kterou

nešlo vidět ani na metr. Na stupnici od jedné do desíti ve viditelnosti, přičemž by jednička byla nejméně, by tato mlha vyznačovala si tak nějak mínus osmačtyřicet.

Zatnul jsem zuby a vyrazil. Překračoval jsem odpadky, věci, lavičky, chodil dokola, bloudil a dostal se zase zpět do obchodu. A to jsem bloudil asi pěknou hodinu. Najednou jsem byl dezorientovaný jediný člověk, uzavřen v krámu s chlastem.

Bombay jsem postupně tedy dopil a ustlal si na zemi. Mozková aktivita byla ještě silná, o tom nepochybuji. Neustála však nápor alkoholu. A v tom se zpusťil tematický sen, po kterém jsem byl daleko zmatenější, než z jaguára, či z tyrkysové záře a plamenů.

On to vlastně moc není ani detail. Je to obrovské. Tedy konkretizují. Je to všude kolem nás, týká se to nás, každý to máme. Nejedná se o přirození, nejedná se o kyslík, svět, zeměkouli, vesmír, ale ještě o něco mnohem detailnějšího. Čas.

Ano. Jde o čas. Hawking už vám určitě o tom něco povídal. Já však nejsem vědec. Nejsem ani teoretik. Jsem mladý muž, kterému se něco přihodilo. Přihodil se mi totiž čas...

Každý znáte ty filmy o tom, jak lidé platili časem, filmy o tom, jak se v čase vraceli, o tom, jak se časem zamilovali, jak časově přeskakovali své vlastní já. Všechno, co jste kdy o čase slyšeli, četli, viděli, vezměte a zahodte to do černé díry. Hah, jak komické. Moc ne, ale dobře, jedeme dál.

Představte si, jak sedíte ve školní lavici. Jste na střední. Ve třídě máte samé parchanty připravené provést cokoliv. Civíte na sexy učitelku a přemýšlíte, jak ji přimět ji svléct se. Kéž by šel zastavit čas. A o to přesně jde. A tam se vlastně v mé hlavě stvořilo něco, co mě později mělo totálně dostat. Mě tedy vlastně asi nejméně.

Od té doby jsem trochu dospěl. Už jsem nepotřeboval zastavit čas, abych svlékl nějakou ženu. Stačilo pár slov. Byl jsem svou stereotypní prací ve vědecké laboratoři jako podržtaška zhnusen, ale jinak jsem byl šťastný. Měl jsem trochu delší hnědé vlasy, černou oblíbenou košili, kraťasy, a rudé tenisky. Vykračoval jsem si s levou rukou v kapse a pokuřoval cigáro. Rozhlížel jsem se kolem sebe. Byl jsem docela spokojený. Ehm, teda jinak, byl jsem spokojen se sebou. Okolí mě nezajímalo. Bylo pro mě moc strohé. Obsahem nezajímavé. Od té chvíle, kdy jsem si vykračoval po ulici, vypouštěl do atmosféry dým a přemýšlel, kdy má moje holka narozeniny, do teď uběhlo snad jen pár hodin. A co že dělám teď? Sedím v baru a mluvím. Není tu nikdo. Tedy, svým způsobem...

Zpět k chodníku. Vykračoval jsem si a vzpomínal na ty narozky mojí krásné Carol, když jsem si vzpomněl, že jsem si zapomněl peněženku v práci. Oh, promiňte. Šel jsem zrovna z práce. Možná proto ten výklad o práci. Ale když se tak zamyslím... Spíše ne...

Otočil jsem se a vyrazil skrze velké náměstí s obrovskou kašnou zpět do laborky. Objekt byl kousek. Sotva jsem odtud vyšel.

Byla to bílá budova s modrými a červenými a oranžovými pruhy. Vypadala depresivně, ale to byl možná jen můj úhel pohledu. Prošel jsem dveřmi, pozdravil vrátného, pípнул kartou a šel po schodech do patra 5 – oddělení zvláštních druhů zbraňových systémů. Zní to úžasně, ale zkoušelo se tu jen pár elektronických vychytávek aplikovat do zbraní.

Přišel jsem ke skřínce, otevřel ji, vyndal peněženku, zavřel a uvědomil si, že vedle mě stojí Jeff.

„Co ty tady?“ zeptal se, oblečen v plášti – šedém plášti.

„Ále, hlava děravá.“

„Víš co, když už jsi tady, potřebuji, abys mi jen četl údaje na obrazovce. Je to otázka pěti minut. Nikdo další tu už není a já to chci mít hotové, ať mě šéf nesejme. Zítra má přijít ta firmy na ukázkou.“

„A ty jako neumíš číst, Jeffe?“

„Budu přitom zkoušet jeden předmět.“

„No tak dobře. Ale pohni si, moje holka má asi dneska narozky...“

Načež mi neřekl nic a vedl mě do místnosti 82 c+.

„Tady si stoupli a vždycky, když ti dám znamení do sluchátek, odpovíš mi do mikrofону zde,“ odvětil a ukázal na mikrofón.

Už jsem to párkrát dělal. Počítače jsou v jedné kabině sestavené proti únikům informací, či jejich poškozením při přenosu, načež je naopak testovaný subjekt přímo za ní.

A tak hlásím čísla. Jedna tabulka ukazuje tohle, druhá tohle, třetí tohle. Samé čísla a já je čtu, až nakonec nic. Čísla skáčou, nikdo se neozývá. Čekal jsem ještě dobrých deset minut, potom jsem vylezl.

Našel jsem Jeffa, jak je skloněn nad nějakou modrou věcí, jež se zrovna drolí jakýmsi zvláště pomalým procesem na malé kousky. Ale ještě divnější bylo, že Jeff se ani nehnul. Nehýbala se mu hrud', nedýchal, nedělal zkrátka nic, ale přesto mi připadal, že je živý.

„Strašná prdel,“ řekl jsem, usmál se a odešel pryč.

Když už byl takhle ztuhlý vrátný, připadalo mi to divné. Ale pořád to nebylo tak strašné. Často si tam ze mě dělali prdel.

Když už mluvíme o prdelích, tak ta se mi stáhla, až jsem uviděl auta, co stály uprostřed silnice a v nich lidé, jež ztuhli očividně v jednom momentě. Ženská, co venčila čokla - ztuhlá. Muž co utíkal před fízlamy - ztuhlý. Ožrala zvracející na chodník - ztuhlý i s obsahem žaludku.

Zapálil jsem si cigáro a sedl si na lavičku. Chvilí mě napadl útek. Ale kam? Proč? Všichni jsou tady. Nikdo po mě vlastně nejde. Podíval jsem se na slunce, hřálo. Jenže tak nějak pořád stejně. Mraky se ani nepohnuly. Dokonce nebyl ani vítr, ani vánek! Seděl jsem a pokuřoval cigáro. Připadalo mi, že věci, na které jsem sáhnul, se nějak divně pohnuly. Udělaly nepřírozený pohyb dřív, než mi vklouzly do ruky. Všechno, až na živé bytosti. Mohl jsem se snažit, jak jsem chtěl, ale ani jsem s nimi nepohnul. Na lavičce po mě zůstal jen vajgl, já už dávno cloumal s lidmi. Ale spíš než cloumal, by se dalo říct, pokoušel cloumat. Prostě to nešlo. Nijak. Vybil jsem okno jednoho auta a nastartoval drátky. Jednoho kluka, co šel přes ulici, jsem přehlídl a napálil do něj. Moc rychle jsem nejel a tak jsem si jen nabil hubu. Klukovi se však nic nestalo. Jen šaty měl poničené. Na těle však ani šrám. Nic.

Přemýšlel jsem, že zajdu za svou holkou, ale přímo před dveřmi jsem se zastavil a rozmyslel si to. Nechtěl jsem Carol vidět ztuhlou. Když jsem si uvědomil, že jsem vlastně tím pádem sám, sesypal jsem se u dveří. Ten zasraný Jeff! Co to udělal? Můžu teď všechno ale přitom nic!

A potom to přišlo. Šílenství, na které člověk není připraven. Vlastně ani jeho organizmus, mozek a duše. Dalo by se říct, že mě teda něco koplo a řeklo: „Dělej si teda, co chceš!“

A já běhal po ulici, svlékal ženské, civěl, jak vypadají jejich nahá těla. Potom jsem jen tak strhával šaty ze všech, které jsem potkal. V obchodě s laky jsem si vzal pár sprejů a sprejoval na ně, co mě napadalo. Cítil jsem se jako ten školák, co se mu splnil sen o zastavení času. Rozbíjel jsem výlohy, zapaloval molotow koktejly ulice, dokonce se mi podařilo vyhodit do vzduchu benzínku. V obchodě se zbraněmi jsem si vzal brokovnici a střílel úplně po všem. Potom zkoušel jednu ženskou i ojet, ale jak říkám, všichni byli ztuhlí. Běsnil jsem a běsnil, až jsem zase seděl na lavičce, tentokrát na mnou zdecimovaném náměstí. Podíval jsem se na hodinky – šly. Udivilo mě to. Pokrčil jsem ale rameny a raději nemyslel na nic. Hlavně ne na to, v jakém jsem hajzlu, co to způsobilo a co teď dělat.

Co má dělat člověk, když ví, že nikde jinde není člověk, co by se to dověděl nebo kvůli kterému by to mělo smysl? Možná asi zachránit nějakého takového člověka. Všechny bych tím přeci zachránil i sebe, no ne? Jenomže pravda, kde začít? A takhle jsem přemýšlel. Už se mě to začínalo zmocňovat, když v tom jsem uslyšel zvuk.

Hučelo to. Přicházelo to jakoby zezadu shora. Říkal jsem si, co to do háje je? Že bych přeci jenom nebyl sám? A najednou jsem to uviděl. Obří boeing řítící se k zemi. Ale divně. Neletěl. Padal jako talíř. A potom se zabodnul někde mezi paneláky vzadu na sídlišti. Beze zvuku, bez výbuchu. Stal jsem se bohem? Určuji chod? Fyzikální vlastnosti?

Připadalo mi, že jsem se ocitnul v nějakém světě, kde všechno vylučuje všechno. Něco jako ve filmu, ale ne tak strohé, to už jsem říkal...

Ostatně jsem se rozhodl zajít do toho baru, ve kterém sedím teď. A tak píšu tohle, abych zjistil, že jsem ještě člověk, chlastám gin, barmanka má pěkné prsa, zrovna se usmívá a já jí na papír, co měla pod pultem, píšu tohle. Tak dobře, budu si představovat, že to píšu jí. To je kravina! Píšu to Carol! Ano! Píšu to Carol! Ach, má Carol. Bůh taky cítí lásku! Přímou jí přetéká! Ale jeho láska tu není. Nebude, dokud bude bohem.

A ta láska měla ráda červenou barvu. Měla ráda oh... Počkat červená barva. Červená. ANO! A to červené tlačítko u toho tělesa s nápisem „Stop proces“, na které se díval Jeff? To bylo co? Konec božství?!

Probral jsem se, když jsem na to tlačítko šáhnul. Kdo to byl? Měl hlas jako já, ale nevypadal tak. Připadal mi o pár stupňů primitivnější. Dělal v zastaveném čase, které bych chtěl, ale rozum mi nedá. Nedovolí mi to. Měl zcela určitě krásnou přítelkyni, byl oprsklý. Chvíli jsem na té zemi obchodu s alkoholem přemýšlel. Poté jsem se podíval ven. Venku bylo stále světlo, i když se zdálo, že uběhlo asi již přes patnáct hodin. Za pultem stál barman. Zarazilo mě to. Když jsem mu dával do kapsy peníze, zcela jistě seděl na téhle židličce. A teď stojí a hledí přímo na mě! V obličeji nemá žádný náznak emoce, avšak na mě hledí. Byl jsem v šoku. Okamžitě jsem vyběhl z obchodu a dostal se domů.

Tam se zastavoval čas kdykoliv jsem odešel - nic mě tam nepřekvapilo. Trochu jsem si ulevil. Jsem zase doma. Tedy... Jsem zase doma?!

Určitě jsem byl doma. Skoro jsem nevyběhl. Venku jsem se ukazoval jen pro jídlo, snažil jsem se udržet si rytmus spánku, zachovával si živiny v normě, hromadil léky, jídlo, vodu. Voda postupně přestávala téct z kohoutků, když potom plně přestala. Žárovky přestaly také svítit. Snažil jsem se s tím bojovat. Světlo jsem nepotřeboval, slunce se ani nehnulo, avšak stále hřálo. Tudíž plnilo svou funkci. Proto bylo i horší jít spát, jaksi fungovat. Zkrátka jsem se musel naučit fungovat podle vlastních sledů událostí, avšak ne dle času. Čas přestal existovat. Tedy alespoň tam, kde jsem byl. Na postávající „makety“ lidí jsem si zvykl, avšak jsem se je nesnažil nijak konfrontovat, či zkoumat. Zkrátka jsem měl strach. Strach.

Strach je tak pošetilá věc. Nemám vlastně proč mít strach. Nic mě neohrožuje. Ani utéct není kam! Prozkoumávat svět mám strach. Co když se někde něco objeví a já. A já... A já zemřu?

Při téhle myšlence jsem se rozesmál, šel jsem tehdy s bednou plnou léků v ruce. Vždyť já vlastně už mrtvý možná jsem! Když všichni přestanou jakýmsi způsobem existovat, ať už je to obyčejná smrt, čas, rozpuštění v žáru hvězdy, jaderná kolize, nemoc, nemá pak smysl pro další činy. Měl bych se zajímat, jak zpustit čas? Má to smysl? Naučit se vzkřísit? Obyčejně se zabiju a je to. Teď už budu mít větší smysl. Někdo by se cítil jako superhrdina, který musí zachránit lidstvo. Já se cítil jako jedinec, na kterého se zapomělo.

Už jsem byl kousek od baráku, když v tom jsem uviděl jakýsi stojan. Měl asi dva metry a byl kolem dokola zadělán závěsem. Nějak se to vůbec nehodilo. Nehodilo se to tam, kde jsem byl. Závěs se mírně hýbal, ačkoliv nefoukalo. Celé se to lesklo, zatímco okolí chřadlo.

Položil jsem bednu s léky na zem a pomalu k té věci přistupoval. Měl jsem strach. Porušoval jsem svou zásadu nestarat se o věci, co nejsou všední. Pár zážitků už mi toto pravidlo potvrdilo, plus ten prodavač, se kterým jsem byl dlouho v jedné místnosti. A že by blud?

A že by byl blud i tohle? A všechno? A celý vesmír? Škrábnul jsem se do ruky nehtem a vytekla krev. Blud to nebyl. Ta krev byla reálnější, než lidské slovo, než cokoliv živého. Než já sám.

Co je uvnitř? Hrálo mi v hlavě všemi barvami. Roztáhl jsem trochu závěs a nahlédl dovnitř. Dole a nahoře bylo kulaté zrcadlo. Viděl jsem se asi stokrát. Nahoře i dole. Byla to hračka. Využití očního klamu pro zaujetí člověka.

Okamžitě jsem se rozesmál. Civěl jsem tam znova a smál se sám sobě. Smál jsem se a ukazoval na sebe. A když jsem přestal ukazovat, jeden ze stonásobných odrazů ukazoval dál. Já už se nesmál, spousta mých kopií taktéž ne. Až na toho v té páté řadě. Stále se smál a ukazoval na mě. A já na něj jako přibitý k zemi jen tak hleděl.

Když se dosmál, naklopil hlavu, usmál se a plivnul. A plivanec mi přistál přímo na obličeji. Utřel jsem jej rukávem a on tam už nebyl. Nebyl tam nikdo. Ani můj vlastní odraz.

Vytáhl jsem odtamtud hlavu naprosto paralyzován tím, co jsem teď uviděl. A když jsem se otočil, stál tam. Stál tam, zkamenělý, ukazoval na mě a smál se. Měl stejné hadry. Bílou košili, černé kalhoty, vyhrnuté rukávy, plešatý, 180cm vysoký, hnědé oči, já. Stál jsem tam já a smál se sám sobě. Bez vlasů, bez obočí, bez řas. Byla to ta nejošklivější maketa, co jsem kdy potkal. A přitom jsem to byl já! Jak je to, sakra, možné!

Samozřejmě, že jsem strachy utekl domů. Doma jsem natáhnul pistoli, lehl si do postele a dlouhé hodiny hleděl na dveře. Tu pistoli jsem si vzal v lékárně. Byla pod pultem a nabitá.

Dlouho jsem tam ležel. Na chvíli se mi zdálo, že jsem také ztuhnul. Nebylo to tak.

Země se mění. Odjakživa se tato planeta měnila. Jako každá jiná, jako každý jiný, jako všechno a všude. Existence je o měnění. Všechno, co existuje, se jakýmkoliv způsobem vždycky mění. Je to skoro i jakýsi zákon, bez kterého by nefungovaly základní prvky k životu a dalších existencí. Dobře, ale co když se přestane měnit čas? Na to nikdo ani nepomyslel. Skoro jako bychom se dostali do černé díry. Až teda na jedinou výjimku, která shazuje ze stolu veškeré mé návrhy, proč se toto děje. Byl jsem to já sám. Byl jsem vyvraceč veškerých situací.

Čas se pořád neměnil. Mé ztuhlé já zmizelo, avšak zrcadlo tam pořád bylo. Už jsem tam byl jen jednou od té chvíle. Když jsem se opil a zkusil, jestli to není jakýsi potencionální portál zpět. Vlezl jsem dovnitř, ale akorát se pode mnou propadlo zrcadlo. Na druhý den už tam nebyl ani střípek, zrcadla byly určitě na svých místech a závěs se trochu hýbal, ačkoliv nefoukal vítr.

Dny vlastně ubíhali rychleji, než jsem to dokázal zaznamenávat. Hodinky, které jsem měl na ruku, byly vlastně jediné hodiny, které šly. Mám pocit, že protože semnou propluly těmi věcmi, jejíž reálnost je na pomezí pochopitelného a hloupostí.

Zvykl jsem si. Jediné, co by se dalo říct. Zvykl jsem si. Zvykl jsem si, protože jsem neměl na výběr. Zvykl jsem si, protože mi nic jiného nezbyvalo. Doslova jsem se s tím vyrovnal. Žil jsem jako krysa v kleci. Jo, hodně velké kleci.

Jednoho rána jsem se zbudil a zase mě trápila mlha za okny. Pronikala skrz pootevřená okna už do mého bytu. Zabouchnul jsem okna a díval se tupě ven do mlhy. Paneláky pomalu mizeli, kostel mizel, ulice mizely, křižovatky, cesty, parkovací místa, auta, ztuhlí, hřbitovy, zkrátka všechno ta mlha pohltila. Stál jsem v okně a uvažoval. Nešlo mi to do hlavy. Slunce se nehýbe, vítr nefouká, atmosféra je mrtvá, ale přesto můžu dýchat, existuje přitažlivost a navíc se tu objevuje tahle stupidní mlha.

Všechno, co už začínalo pomalu někdy dávat smysl, bylo následně okamžitě vyvráceno nějakým jiným jevem. Nemělo smysl jít a zjišťovat, jak se to stalo nebo co to zapříčinilo. Jasně, myšlenka to byla fajn. Když se člověk octne ve chvíli, kdy neví, jak na tom je, obvykle zešílí. Nejsme na to prostě stavěni. Jsme stavěni držet se jistot. Vědět.

A já stál v okně celý nejistý a nevěděl jsem ani za mák, co to všechno má znamenat. Pamatuju si na mého kamaráda z dětství. Vždycky říkával: „Andy, když si nejseš jistej, prostě se na to vykašli. To mi vždycky říká táta.“

Ted', po těch letech, mi to přijde směšné. Je to rada asi jako kopanec do zadku. Smysl to však dostalo až ted'. Prostě na to kašli.

Pousmál jsem se a chtěl se otočit od okna, když v tom jsem venku na ulici v mlze zahlídl postavu malého kluka. Utíkal přes ulici. Měl tmavé vlasy, byl drobnější postavy. Vypadal jako všechny děti na zemi. Ale dost dobře jsem jej neviděl. Okamžitě zmizel v mlze.

Přeskočilo mi v hlavě. Pokud je to malý kluk a uvíznul tady třeba stejně jako já (nebo nějak jinak), nedokáže se přece o sebe postarat! Musím jej najít!

A tak jsem se vzal a utíkal jsem po schodech dolů. Vyběhl jsem z paneláku do mlhy a soustředěný, ať nenasrazím na překážku, jsem utíkal mlhou. Utíkal jsem klukovým směrem.

„Chlapče! Chlapče! Neutíkej! Ozvi se!“ řval jsem dokola, ale ono nic.

Když v tom jsem si uvědomil, že jsem se ztratil. Neviděl jsem ani píd' budovy. Mlha zhoustla na sto procent. Byl jsem v pasti. Kdybych si třeba, hlupák, vzal alespoň kompas.

A tak jsem volala na kluka a mezitím se rozhlížel a snažil se dovtípit, kde to jsem. Našel jsem nějaké schody. Posadil jsem se a dal si obličej do dlaní. To přece není možné! Už na to třeba fakt nemám. Už to můj mozek nezvládá a tak šílí. Nejsem dehydrovaný? A kdy jsem naposledy pil?

Něco mi zaťukalo na rameno. Zvedl jsem hlavu a stál tam. Ten kluk. Díval jsem se sám sobě do obličeje, akorát ten obličej byl tak o pětadvacet let mladší! Byl jsem to prostě já.

Vzal jsem se tedy za ruku a dotáhnul pod schody. Respektive, udělal to ten kluk. A tak jsme si klekli, jako bychom se schovávali. Chtěl jsem něco říct, ale on jen dal prst na rty a udělal klasické lidské: „Pssst.“

Instinktivně jsem jej poslechl. Byl jsem to já, který se nedokázal orientovat v okolí. Mlha trošku ubírala na intenzitě. Už mě napadlo, že vylezeme, když v tom jsem uslyšel kroky. Doslova jsem ztuhnul. Znova mě zaplavil tlak. Zornice se mi roztáhly, svaly se napínali.

Uviděl jsem, jak jde po chodníku hlouček asi pěti bytostí. Měli přes tři metry, srst jaguára a tyrkysové oči. Ty oči přímo zářily! V rukou měli jakési přístroje, jimiž cosi měřili. Víte, jak se mluví o mimozemšťanech a jejich vzhledu? Tihle mi připadali, že už tady žijí odjakživa a patří tu. Navíc nebyli tak krásní – byli přímo oškliví. Velký špičatý nos, propadlé tváře, trčící zuby zpoza malinkého horního rtu, dotýkající se velkého spodního rtu. Oči velké a zářící – ostatně, jak jsem říkal.

Celé to trvalo asi pět sekund. Potom zmizeli, a s nimi i mlha. Mlha zmizela asi do pěti minut. Bylo to zvláštní. Jako by to byl způsob jejich maskování.

Úplně jsem zapomněl na kluka. Otočil jsem se, že mu něco řeknu, ale on nikde. Už mě nic nepřekvapovalo a tak jsem se uchýlil poněkud urychleně domů – musel jsem se opít. Není řešení, je to však určitý druh léku.

Když jsem dorazil domů, překvapil mě ten kluk. Okno bylo otevřené a on stál v něm. Podíval se na mě a vyskočil.

„NE!“ zařval jsem a rozběhl se k oknu. Cestou jsem však zakopnul o postel a z okna vypadl. Tak tak se mi povedlo zachytit se o parapet. Visel jsem tam jako v americkém trháku a podíval se dolů. Uviděl jsem, jak na mě ten kluk zamával, poté se otočil a kamsi utíkal, až v ulicích prostě zmizel.

Já se vytáhl zpět, vzal flašku, přihnul si, zapálil a zadíval se ven.

Takže, máme tady mou záhadnou cestu sem, zkamenělé organismy, zastavené slunce, plus neexistující vítr, stojan se zrcadly, mlhu, prapodivné sny, trošku se hýbajícího prodavače s chlastem, mě, který mě chtěl zabít, malého kluka (taky já) a pět divných bytostí.

Pousmál jsem se a řekl si, že pokud je alespoň polovina těch věcí jen v mé hlavě a ještě stále žiju, sedím a piju, nebylo to tak strašné. Tedy, ale jak by nepravil teoretik: Těžko říct.

Lehnul jsem si a snažil se usnout. Slunce se stále stejně dralo skrz rolety. Začínal se ve mně probouzet vztek. Tolik zbytečný, tolik namáhavý, tolik vytrvalý. Vztek. Vztek, jenž je lidstvu tak vlastní, a jenž je bez lidstva vlastně tak zbytečný. Na co se mám vztekat? Na tuhle situaci? Vztek je vlastně k ničemu, pokud člověk není v ringu. A není toto vlastně ring? A kdy zazněl gong? Kdo to odstartoval? Kdo to má na svědomí? Kdo zprostředkoval zápas? Protivník do ringu zatím ještě nedošel anebo je tam, kde ho nebudu čekat. Ring je velký, nevidím na jeho druhou stranu. A to je ono. Měl bych tam dohlédnout.

Usnout mi nešlo. Vztek sice ustal. Chlácholil jsem se myšlenkami na lepší zítřky. Otázkami, na které jsem zatím neměl odpovědi. Vstal jsem a vešel do koupelny. Už dlouho jsem nespátřil svůj obličej. Kupodivu nevypadal tak špatně. Vypadal vlastně docela dobře. Dokonce mi narostly vlasy! Měl jsem týdenní strniště. Vzal jsem gel a prohrábnul si trochu delší vlasy dozadu. Oholil se tak, že mi zůstal knír a bradka. Vyčistil jsem si zuby, okoupal se, dal na sebe kolínskou. Z koupelny zavoněl i parfém.

Otevřel jsem skříň a vyndal svou nejlepší košili. Byla vínově červená s bílými čárkami, které byly uspořádané systematicky do jakési spleti obrazců, jež nelze od oka spatřit. Černé rifle, mé vínové boty.

Poté jsem našel cestovní tašku. Nacpal jsem do ní veškeré zásoby, konzervy, vodu. Vyšel jsem ven a chvíli hledal auto. Našel jsem žlutého Hummera. Vevnitř seděl řidič a zrovna řídil. Udivilo mě, že jsem si toho nevšiml. Všechny věci, kterých se lidé dotýkali, byly také „zastaveny“. Otevřel jsem dveře a snažil se řidiče odpoutat od volantů. Nehnul jsem však s ním ani o milimetr. Vzdal jsem to a hledal zaparkované auta. Nakonec jsem našel chlápka ve středním věku a v kvádru, co natahuje ruku s klíčky a chce si otevřít své BMW. Výborně. Vzal jsem mu klíčky z chladné dlaně a jednoduše si odemkl auto. Kdybych, vůl, nepůjčil předtím auto kolegyni, která odjela na služební cestu, mohl jsem jet svým Porschem. Ta ženská měla úroveň a byla nádherná. To auto taky. Bohužel.

Nastoupil jsem a zkusil zapnout GPS. Bylo to zcela marné. Protože jestli vzniklo něco jako propast mezi existencí a tokem času, těžko bude fungovat GPS. Ačkoliv to bylo vyloučeno, fungovala. Čím dál tím víc, mě začínalo zajímat, jak dostat lidi ze ztuhlosti. Určitě to také šlo.

Objížděl jsem mrtvé auta a mířil do druhého města. Cestou skrz přírodu mě zarazily stromy, které kvetly. Na některých se červenala jablka. Nebylo přece roční období na to, aby kvetli. Bylo to zase fyzikálně vyloučeno. Fyziku jsem tedy zahodil za hlavu. Řekl jsem si, že jestli si nezvyknu na události, jež nedávají logiku, zcvoknu. Dupl jsem na plyn a nerozhlížel se kolem.

Hleděl jsem na dlouhou vozovku a přibližující se město, když v tom se objevila ne cestě srnka. Dupnul jsem pro změnu zase na brzdy, ale už bylo pozdě. Nestačil jsem se vyhnout. Srnku jsem nabral levým světlem a chytil hodiny. Při těch rychlých otočkách jsem zaznamenal, že srnka padá na zem. Uslyšel jsem také výjek. A poté přišel strom a tma.

Po pár hodinách mě probudil smrad. Z auta se linul dým. Vyzkoušel jsem životní funkce. Všechno v normálu. Dokonce ani žádná zlomenina. Ano, jistě šok po nárazu a lehký otřes mozku. Airbag mě zachránil.

Odpoutal jsem se a snažil otevřít dveře. Musel jsem však vylézt ven skrz čelní okno, které bylo rozsypané všude kolem. Dostal jsem se na vozovku a oprášil. Dokonce ani mé šaty neutrpěly ani škrábanec. Rozešel jsem se k ležící srnce. Ležela na zemi a koulela očima. Zdála se ještě docela mladá. Dívala se na mě a ztěžka dýchala. Byla živá. Hýbala se. To přece nebylo možné. Jasně, ten kluk a ostatní byly jisté přeludy, ale toto bylo zcela reálné. Měla očividně vnitřní zranění a zlomené obě zadní končetiny.

Vytáhl jsem z kufru tašku se zásobami a vyndal z ní pistoli. Přišel jsem k srnce a namířil jí na hlavu. Jako lidská bytost, která má emoce a myšlení, jež jsou jí někdy opravdu na obtíž, jsem nemohl. Viděl jsem její oči, viděl jsem, jak se trápí. Nemohl jsem. Nemohl jsem zabít jedinou živou bytost, co jsem za posledních asi pár týdnů spatřil. A přesto to byla má vina, že umírala.

Rozbrečel jsem se. Co si ve mně hnulo. Dalo by se říct, že to byl konec. Mozek vyčerpán veškeré úsilí. Přiložil jsem si pistoli k hlavě a zmáčknul spoušť.

Nadešla tma. Ticho. A z té tmy se objevila zase ta kočka. Otevřela tlamu a já se jí snažil vyhnout. Trhl jsem sebou a otevřel oči. Ležel jsem na vozovce, nade mnou stála srnka a lízala mě na obličej jako věrný pes. Nedivil jsem se. Na hlavě nebyla ani stopa rány. Slepé náboje jsem však mít nemohl. Vstal jsem, zvedl pistoli a zamířil na auto. Vystřelil jsem a zadní okýnko se roztříštilo. Pohlédl jsem na srnku, která se dívala na diamantově se třpytící sklo. Odráželo se jí to v očích.

Teda počkat. Nebylo to sklo, co se jí odráželo v očích. Poklekl jsem před ní a vzal ji za čumák. Nebránila se. Jako by mě znala už léta. Pohlédl jsem do jejích očí. Točila se tam zeměkoule. Pomalu se otáčela. Zpoza ní lehce svítil měsíc. Šel vidět i kousek slunce, okolní hvězdy. A srnka na mě hleděla. Věrně. Oddaně. Chtěla mi pomoci.

„Dám ti jméno, které se hodí k tvým očím, chceš?“ napřímil jsem se a promluvil na srnku. Srnka na to kývla. Nezaskočilo mě to. Tak nějak jsem počítal s tím, že mi porozumí. „Budeš se jmenovat Bůh.“ Srnka na to odpověděla čímsi, co vypadalo jako úsměv. „Tak pojď, jdeme do rádia. Zkusíme, zda nejsme poslední šílenci, co se toulají touhle krásnou krajinou.“

Vzal jsem cestovní tašku a rozešel se. Bůh šel u mě jako věrný pes. Zadíval jsem se na jeho hřbet. Vůbec to nebyla srnka. Byl to mladý koloušek. Nebyl jsem ve zvířectvu tak zdatný, sám jsem se udivil, že mi to vůbec došlo, ale bylo to tak. Srazil jsem autem mladého kolouška a on mi byl ještě věrný. Možná tam čekal. A proč teď zdravě chodí a pohybuje se, když lapal po dechu a chystal se zemřít? Proč já nezemřel?

Dostali jsme se do zpustlého města. Udivilo mě, že to tady začínala požírat příroda, ačkoliv v mém městě se nic nedělo. Bylo to daleko asi jen třicet kilometrů. Přišel jsem, zdálo se, do jiného světa. Zamířil jsem k věži rádia.

Pod schody jsem se podíval na Boha. „Jdeš taky? Je to daleko,“ podíval jsem se nahoru a viděl dlouhé schodiště. Nechtěl jsem nic riskovat výtahem. Bůh kývnul a šli jsme. Místnosti rádia byly až nahoře. Pracoval tady můj známý. Často mě zval do éteru, aby mě zpovídal o novinkách ve vědě. Vždycky býval zklamaný, když se vlastně nedověděl nic. Ne, že by se nic nedělo, nemohl jsem to však říct kvůli konkurenci. Ale rád jsem tam chodil a mluvil. Bavilo mě to. Těžko nás však někdo poslouchal. No, vidíš Andy, a teď tě poslouchá koloušek s planetou v očích. Ve třetím patře už Bůh jevil známky únavy. Chytil jsem jej jako batole a nesl jej nahoru.

„Šťěstí, že jsem nechal tašku dole, co?“ zasmál jsem se a pokračoval.

Nahoře se zdálo vše v chodu. Bůh se rozhlížel po místnosti a já okamžitě zapnul éter.

„Jestli mě někdo slyší,“ sakra, co říct? „Ať vystřelí světlici, kterou má u sebe v kapse,“ ozval se hlas, ne však můj. Vedle mě byl jen Bůh. Usmíval se. Kývnul směrem k oknu.

Za okny, z té velké výšky jsem měl pár měst jako na dlani. Z každého města vylétávalo několik červených světél. Šáhnul jsem do kapsy a byla tam taky. Nabitá světlice. Otevřel jsem okno a vystřelil. V tom okamžiku vystřelila světlice jen pár ulic odtud. „Počkej tam, kde jsi!“ zařval jsem z okna. Otočil jsem se na Boha. „Ty budeš asi možná doopravdy ten Bůh.“ Koloušek však na mě hleděl zvířecím pohledem a nevnímal, že na něj mluvím. Zdálo se, že neudělal zhola nic. Utíkal jsem s Bohem v patách po schodech dolů a ven. Zamířil jsem do tenké uličky a řval: „Kde jste!“ a dokonce jsem uslyšel lidský hlas! Lidskou odpověď! Neporozuměl jsem, ale byl to lidský hlas. Jako smyslů zbavený jsem utíkal, nemyslel na nic jiného.

Zpoza rohu se objevila žena. Byla opřena o kabriolet, v němž zněl zvuk šumějícího rádia. Měla zkřížené ruce, byla opřena o kapotu, měla asi pětadvacet let a usmívala se. Měla delší kaštanové vlasy. Velký nádherný úsměv. Přivřené oči, skvělé prsa a nádherné nohy. Na sobě měla modrobílé pruhované šaty s velkou červenou mašlí kolem pasu a já omdlel.

„Jsi jeden červ. Bezvýznamný červ, co nedokáže zachránit celou přírodu. Nejsi sršeň, nemůžeš se ubránit. Jsi bezvýznamný červ. Zašlápne tě kdejaký chlápek, který kolem projde. Zabije tě padající meteorit skrz atmosféru. Stane se z něj kulička o průměru pár milimetrů a usekne ti hlavu. Budou se na zemi klepat tvoje nohy. Budeš docela bezmocný. Ale kdyby tě bylo více. Kdybys měl na co se spolehnout, mluvil bys zase takhle ty. To je život. Je to součást. Pamatuj, že miliony bezvýznamných dokážou dvě věci: Ovládnout svět nebo se mezi sebou vyvraždit. A potom zbudeš jen ty a budeš poslouchat tyhle kecy.“

„Cože? Kdo jsi? Nevidím tě!“ řval jsem.

„Vstávej.“

„Co?!“

„Prober se!“

Otevřel jsem oči a spatřil ji. Usmívala se. Stála nade mnou a pomáhala mi na nohy.

„To jsem tak ošklivá, že jsi omdlel?“

„Spíš tak krá...“

„Copak?“

„Byl jsem vyčerpaný.“

„Aha. No. A kde ses tady vzal? V tomhle světě bez času. Bez fyziky. Bez záminky na nový způsob života. Bez jakékoli šance na, alespoň pochybnou, existenci. H?“

„Ani vlastně nevím. Zachytával mě jakýsi tepelný paprsek. Bolela mě hlava, neviděl jsem na krok. A potom jsem prošel spleť různých anomálií, až jsem dorazil sem. No a tady se tak nějak necítím doma.“

„Už jsi potkal kolouška?“

„Ano,“ řekl jsem tak nějak překvapeně.

„Vysvětlím ti tento svět. Je založen na smyčce. Všechno, co lze vidět, jede ve smyčce. Je to vedlejší produkt stojícího času. Čas. Ten se rozjel spolu s velkým třeskem. Jenomže všechno jednou končí a vesmír, jež vzniknul v této dimenzi, se dožil konce, lajcky řečeno, chápeš?“

„Docela ano,“ opíral jsem se jednou rukou o kapotu auta a druhou hledal cigára. Musely mi někde upadnout, podíval jsem se do ulice.

„Poslouchej mě. Hledáš cigáro? Tady máš,“ hodila po mě krabičku i se zapalovačem.

„Ale jak?“

„A tak se tento čas zastavil. Není to navždy. Je to maximální bod nataženosti jakési gumy. Začne se za chvíli vracet zpět. Všechno proběhne pozpátku. Na počátku zůstane jen jeden organismus odolný vůči veškerým zářením, vlivům, silám. Bude žít v jedné dimenzi, v níž kvetou ostatní. Představ si kruh na vodě, z něhož mohou vznikat další kruhy. Avšak kdyby ten hlavní kruh zmizel, kruhy se rozplavou pryč. Přišel by jakýsi jasný zánik.“

„A co kdyby v těch dalších kruzích vznikly nové?“ napadlo mě a potáhnul si. Začínalo mi to připadat absurdní.

„BLBOST! Tady není nic absurdní!“ zařvala.

„Promiň.“

„Podívej. Všechno má své zákony. Jsou jasně dané. Nelze je porušit.“

„A ten organismus v hlavní dimenzi?“

„Koloušek.“

„Ale, jak to?“

„Pojmenoval jsi ho Bůh, že?“

„Ano.“

„Správně. Je to tudíž, podle člověka, jeho opravdové jméno. Věř si, čemu chceš, ale tohle je něco jako bůh. Něco jako správce časových produktů trvajících donekonečna. Musí udržovat zárodek, ze kterého lze odvodit. Skrz kterého „exploze“ životů vznikne.“

„Dobře, takže ty mi tvrdíš, že tady máme dimenzi. V té dimenzi je omezený čas. Je to na způsob gumy, která se natáhne a vrátí zpět. Co se stane semnou?“

„Když nastane obrácení času, zemřeš.“

„Ale jak, to? To se nebudu vracet zpět?“

„Ty ne. Ty jsi sem pronikl jakousi chybou ze své dimenze, kde máte ještě, jak bych to řekla, času dost. Na téhle úrovni budete také tak daleko, jako my, abyste to pochopili.“

„Takže tady žiju někde i já sám?“

„Ano, přesně tak.“

„Tudíž můžu jít a přerušit gumu. Natáhnout ji do maxima a přetřhnout, čímž se dimenze rozbije a já se dostanu zpět.“

„Ale, ale.“

„Šlo by to.“

„Možná,“ usmála se.

„Já jsem Andy.“

„Viktorie.“

Seděli jsme v autě a jeli napříč přírodě. Mlčeli jsme a pokukovali po sobě. Pomalu jsem něco začínal cítit k ženě z jiné dimenze. Bylo to zvláštní. Co kdyby semnou přešla do té mé? Spousta věcí tu ale nedává přece smysl! Když tady mé druhé já žije stejně jako já, kdy nastane konec na mé straně?

„Každá dimenze je jinak dlouhá, zlato,“ usmála se.

„Můžeš mi vysvětlit, jak to děláš?!“

„Ne,“ zasmála se sledujíc cestu.

Nasadila si sluneční brýle. Vítr si hrál s jejími vlasy. Bylo zapotřebí rychlosti, aby se dal rozrážet: uvádět v pohyb. Natáhl jsem ruce a nechal je chladit větrem. Strašně dlouho jsem jej necítil. Byli jsme díry v čase. A stále mi nešlo do hlavy, proč se hýbe i ona.

„Utekla jsem před koncem z té moje. Bohužel ale sem.“

„Budeš asi hodně inteligentní, co?“

„Stejně jako ty.“

Začínal jsem se cítit jak v červeném trpaslíkovi. Taková komedie. Zmatený, na pokraji sil, rozhodnutý zemřít i pro hloupost, neustále drtící svůj vlastní mozek, si říkám, že je to jak v červeném trpaslíkovi. Směšné. Možná, že primitivní myšlenky a věci drží člověka v obyčejném chodu, ze kterého může těžit. Doufám, že mě zase neposloucháš.

„Poslouchám,“ vyplázla jazyk.

„Ženská, co umí číst myšlenky. No, nevím, jestli mi s tebou bude fajn.“

„Kdo řekl, že spolu budeme pořád?“

„To nevím,“ začervenal se.

Rýpala do mě. Bylo to jasné. A já se pořád snažil ji nějak sbalit. Dělala neoblomnou.

„A co ty další světlice?!“ trklo mě.

„Efekt zrcadlení. Byla to jen jedna má. Fyzikální vlastnosti ohledně viditelností zde mají pramálo společného s tím ve tvé zemi.“

„Aha.“

Před námi se tyčila veliká hora. Uviděl jsem cestu, co vedla nahoru. Bylo to ještě dlouho. Na vrchol, kam vedla cesta, však dohlédnout nešlo. A také to bylo zavádějící. Nemusela to být vůbec hora.

„Pojedeme na vrchol té hory,“ pođívála se na hodinky, „už nemáme moc času. Ještě tak dobrou půl hodinu našeho vnímaného času.“

Neřekl jsem nic. Jen mě ved', anděli můj. Viktorie. Mé vítězství, můj konec, můj začátek. Byl jsem vyproštěn. Zachráněn. Čím víc, jsme se kličkováním mezi auty blížili k hoře, tím víc jsem si byl jist.

Výhled se zvedal. Už jsme se dostávali nahoru. Spatřil jsem města. Města jako jiná, ale tak nějak opuštěná. Šlo to poznat už z dálky. A když jsem se zadíval, uviděl jsem vrány. Kroužily. Kroužily pozadu.

„Támhle krouží vrány naopak.“

„Do háje!“ duplá na plyn.

Podíval jsem se před sebe a spatřil blížící se vránu proti čelnímu sklu. Sklonil jsem automaticky hlavu a vrána se odrazila od čelního skla. Vyprskla krev. Viktorie se ani neotočila, jen zapnula stěrače.

Srdce mi začínalo bušit, čím víc ona dodávala motoru razanci. Byla to jistě dobrá ženská.

Vyjeli jsme na vrchol. Čekal jsem vítr či zimu. Slunce začínalo zapadat. Tedy vlastně vycházet pozpátku?

„Podívej, za chvíli nastane situace úplného natažení dimenze do jednoho bodu a od něj se to začne vracet. Ten bod je přímo tady. Jediná naše šance je spáchat sebevraždu přímo v čase, kdy se to natáhne do maxima. Říkám ti to až teď, abys předtím necouvnu,“ umírnila hlas.

„Polib mě,“ vyslovil jsem. Její zelené oči začaly planout.

Líbal jsem se jako dva dávní milenci. Stali jsme se Adamem a Evou. Při líbání mi dala pistoli do ruky a zvedla mi ji k její hlavě. Já jsem ucítil kov na svém spánku. Přestala mě líbat a přitiskla se ke mně.

„Bez tebe bych to nikdy nedokázala. Pět, čtyři, tři, dva, jedna, TEĎ!!!“

Prásk!

Statisíce obrazů v sekundách. Míhalo se to před mýma očima. Držela mě za ruku. Házelo to semnou. Ohlušující rezonující zvuk. Najednou tma, modrý plamen se rozsvítil. Bílo. Bílo dlouho, Kočka s mou ukousnutou hlavou. Hraje si. Prásk! Něco mi dalo pěstí. Ucítil jsem chuť Ginu. Hodně dobrá flaška. Roztříštila se o planetu. Chtěl jsem křičet, ale nemohl jsem. Ona křičela neustále. Ženský pískot. Svaly měla napnuté, drtila mi ruku, vlasy a šaty ji poletovaly. Cítil jsem, jak mi padají vlasy. Najednou jsem zestárnul. Kůže zkrabatila. Držel jsem za ruku babičku držící se za srdce. A začala mládnout. Já taky. Rázem jsem se stal kojencem. Byl jsem v nějaké tmě. Byla vedle mě. Všude kolem byla voda. A potom se dovnitř prodralo světlo. Slyšel jsem něčí hlasy. „Dýchejte, už vidím hlavičku.“ Cože? Co to má být? Mrknul jsem a ocítl se na měsíci. Poletoval jsem v měsíční gravitaci. Pozoroval svou zemi. Prásk! Vystřelilo mě to pryč. Ztratil jsem její ruku. VIKTORIE!!!

Na sobě jsem měl bílé roucho. Kolem mě byly rozškrábané vypolstrované zdi. Rozesmál jsem se. Smál jsem se dlouho, nahlas a šíleně. Místnost to nebyla velká. Tak 4x8 metrů. Na výšku asi dva a půl metru. Měla jedny dveře s okýnkem. Přiskočil jsem k okýnku, ale viděl jsem jen svůj odraz. Zarostlý muž. Velice neupravený. Bledá tvář, propadlé líce, suché rty, šílené oči. Já. A kde to teda jsem? Prásknul jsem pěstí do toho okýnka, ale jen se mi natrhla kůže na kloubech. Na okýnku bylo trochu krve. Krev mi pomalu tekla po prstech. Fascinovalo mě to. Tekla tak pomalu, tak intenzivně. Za chvíli zaschne a přestane téct. A za nějakou dobu se zastaví a zmizí. Zaschne úplně všude a rozpadne se jako písečný kámen. A kde je ta ženská? Ta Viktorie? A Bůh?

Ležel jsem na zemi. Hleděl na to polstrování. Necítil jsem se ani špatně, ani dobře. Myšlenky jsem neměl prázdné. Byl jsem prázdný jako láhev dopitého sektu. Smrděl jsem zbytky. Jinak nic. Prostě prázdný. V mé hlavě se zabydlel vesmír. Tak zdánlivě prázdný. Tajemný a depresivní.

Dveře se otevřely. Stoupila do něj ženská postava a sehnula se ke mně.

„Pane, vaše prášky,“ řekla. Já se automaticky posadil, kopnul jsem do sebe dvě modré pililky a jednu růžovou, zapil to a znovu si lehnul.

„Viktorie?“ řekl jsem.

„Ta má dneska volno,“ odvětila ženská a zavřela dveře.

Nic mi nedávalo smysl. Začal jsem se dívat po zdech. Musí tu přece něco být, do háje! říkal jsem si. A ono doopravdy bylo. V jednom z rozškrábaných polstrování byla díra. Byla velká asi tak jako palec ruky. Rozškrábnul jsem jej a objevila se přede mnou díra ve zdi velikosti malého talíře. Ta zeď se zdála jen a pouze ze dřeva.

Rozběhnul jsem se a vší silou narazil do místa, kde byla díra. Okamžitě jsem tou zdí proletěl a ocitnul se kdesi v podzimním dni na trávníku. Všude kolem byli lidé oblečení také v bílých rouších. Svlékl jsem to ze sebe. Nechtěl jsem být jako oni! Táhle se někdo divně pořád oháněl. Táhle se někdo houpal vsedě sem a tam. Někdo se pořád tahal za vlasy. Všichni byli šílení. Možná mi docházelo, kde to vlastně jsem. Dělají na nás určité testy a my z toho magoříme!

Podíval jsem se na boudu, kde mě drželi. Velká bílá bouda uprostřed zahrady. A kousek od ní se tyčil velký zámek. Vypadal docela pěkně. Až na lidi a tu „mojí“ boudu, to bylo docela krásné místo.

Nahý jsem se rozběhl směrem k bráně. Musel jsem ale proběhnout davem „šílenců“. Vzadu u zámku jsem zahlédl jakési muže. Kouřili cigáro a bavili se. Vypadali jako doktoři nebo tak něco. Okamžitě jsem z nich dostal strach a nasadil to nejrychlejší tempo. Větve popadané ze stromů mě řezaly do holých noh, ale já si toho nevšímám. Věděl jsem jen, že potřebuji utéct pryč. Bůh ví, na jaké jsem vůbec planetě!

Brána nešla otevřít. Měla velké špice nahoře. Zdála být se nepřelézatelná. Byl to omyl. Zabralo mi to deset sekund a šrám na krku a noze. Vyběhl jsem na ulici. Všude kolem byli normální lidé. Někdo s nákupem, někteří zamilovaní na procházce. Někteří spěchající do práce v oblecích. Všichni do jednoho se na mě dívali jako na blázna. Vyběhl jsem vstříc normálnímu světu. Proběhl jsem kolem tabule, kde stálo: PSYCHIATRICKÁ LÉČEBNA NOVÝ SVĚT...